

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: V. K.
bytem
doručovací adresa:

proti
žalovanému: Magistrát města Brna
sídlem Malinovského nám. 3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2017, č. j. MMB/0083277/2017, sp. zn. OUSR/MMB/0083277/2017

takto:

- I. Žaloba s e z a m í t á.
- II. Žalobce n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému s e n e p ř i z n á v á náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 9. 6. 2017 žalobce (dále také „stavebník“) brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2017, č. j. MMB/0083277/2017, sp. zn. OUSR/MMB/0083277/2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o změně rozhodnutí Úřadu městské části Brno-Líšeň (dále jen „prvostupňový orgán nebo „stavební úřad“) ze dne 26. 1. 2017, č. j. MCLISEN 01018/2017/2600/DRY (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 178 odst. 2 písm. j) zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“), jehož se dopustil tím, že *„v přesně nezjištěné době měsíce červenec – září 2016 na pozemcích p. č. x a x, k. ú. L. při ulici N. pokračoval ve stavebních pracích spočívajících ve vybetonování plochy o rozměrech 4,0 x 4,0 m nacházející se ve střední části objektu, na jižním okraji stropní konstrukce nad 3. NP a v provedení izolace hydroizolačními pásy na vybetonované ploše o rozměrech 8,00 x 4,00 m nacházející se v 3 NP v severovýchodním rohu objektu, ač mu takové stavební práce byly zakázány rozhodnutím stavebního úřadu č. j. MCLISEN 05472/2013/2700/MAL, které mu bylo řádně doručeno prostřednictvím advokáta Mgr. Vítězslava Musila dne 17. 6. 2013, čímž v rozporu s § 134 odst. 4 stavebního zákona neuposlechl výzvy nebo rozhodnutí k zastavení prací na stavbě.“*
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta v částce 25 000 Kč a povinnost k úhradě nákladů řízení ve výši 1000 Kč. Výrok prvostupňového rozhodnutí byl změněn tak, že do textu *„kterého se měl dopustit tím, že“* bylo doplněno slovo „úmyslně“. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a odvolání zamítnuto.

II. Napadené rozhodnutí

4. V napadeném rozhodnutí se žalovaný věnoval shrnutí průběhu řízení a obsahu správního spisu. Vycházel z toho, že stavba hotelu na ulici N. na pozemcích parc. č. a v k.ú. L. byla umístěna rozhodnutím č. 157 ze dne 16. 3. 1992, č. j. 785-48/92/Ja a dále bylo ve stavebním řízení vydáno stavební povolení ze dne 29. 7. 1993, č. j. 3645-356/93/Ja, proti němuž bylo podáno odvolání. Jelikož však stavebník zahájil realizaci stavby ještě v průběhu odvolacího řízení, nenabýlo toto stavební povolení nikdy právní moci a stavební úřad byl nucen zahájit řízení o odstranění stavby. Stavebník však dále i bez právního titulu pokračoval ve stavebních pracích.
5. V průběhu kontrolní prohlídky provedené v květnu 2011 stavební úřad shledal, že stavba má nejen dokončenou hrubou stavbu podzemního podlaží, ale že je též provedena část nadzemní stavby, a to až do úrovně 3. nadzemního podlaží (NP). Proto vyzval stavebníka k zastavení prací, avšak stavebník i přesto pokračoval s prováděním stavby. Tato skutečnost byla ověřena při kontrolní prohlídce dne 11. 6. 2013, kdy stavební úřad shledal stavbu ve fázi vyzdívání 4.NP.
6. Následně stavební úřad vydal rozhodnutí ze dne 12. 6. 2013, č. j. MCLISEN 05472/2013/2700/MAL (dále jen „rozhodnutí o zastavení prací“), které nabylo právní moci dne 3. 7. 2013. Stavební úřad nikdy nenařídil žalobci zabezpečovací

- práce v tom smyslu, že by bylo možno provádět stavbu až do 4. NP a stejně tak ho vydané rozhodnutí neopravňovalo např. k provedení přípojek inženýrských sítí.
7. Žalovaný vycházel z toho, že rozhodnutí o zastavení prací nebylo žádným správním aktem konzumováno, a proto stále zakládá dodržení nařízené povinnosti zdržet se provádění prací na dotčené stavbě.
 8. V předmětné věci byla provedena kontrolní prohlídka dne 11. 10. 2016, k níž se žalobce nedostavil. Bylo ověřeno na místě, že žalobce nerespektoval zastavení prací a pokračoval ve stavbě tím, že provedl izolaci hydroizolačními pásy na části vybetonované stropní konstrukce nad 3. NP spočívajících ve vybetonování plochy o rozměrech 4,0 x 4,0m nacházející se ve střední části objektu, na jižním okraji stropní konstrukce nad 3. NP a v provedení izolace hydroizolačními pásy na vybetonované ploše o rozměrech 8,00 x 4,80 m nacházející se v 3. NP v severovýchodním rohu objektu. Část betonáže této plochy proběhla již v březnu 2016 a byla předmětem samostatného přestupkového řízení.
 9. K odvolacím námitkám žalobce žalovaný uvedl následující argumentaci. Pokud žalobce odkazoval na usnesení stavebního úřadu ze dne 26. 6. 2014, které se týkalo neuposlechnutí výzvy k zastavení prací v době od 17. 5. 2013 do 11. 6. 2013, pak žalovaný uvedl, že stavební úřad postupoval správně, pokud do spisu nezařadil podklady týkající se tohoto řízení. O obsahu spisu byl žalobce vyrozuměn a byla mu dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí.
 10. Pokud se týká otázky, zda je stavba hotelu povolena či nepovolena, žalovaný jednoznačně vyjádřil názor, že se jedná o stavbu nepovolenou. Pokud se žalobce odvolává na písemnost stavebního úřadu z roku 2007, je to v dané věci irelevantní, neboť podstatou předmětného protiprávního jednání je nerespektování rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 12. 6. 2013, kterým bylo zastavení prací nařízeno.
 11. Co se týká žalobcem tvrzené nutnosti či nezbytnosti zabezpečení stavby, měl žalobce minimálně povinnost takové úpravy konzultovat se stavebním úřadem, a nikoliv je provést absolutně bez jeho vědomí. Pokud se žalobce odkazoval na to, že veškeré zabezpečovací práce a jejich zahájení řádně nahlásil prostřednictvím svého právního zástupce, žalovaný uvedl, že podle spisové dokumentace stavební úřad ke dvěma oznámením stavebníka, kterými v roce 2012 oznamoval stavebnímu úřadu záměr provést zabezpečovací práce, zaslal dvě sdělení ze dne 15. 6. 2012 a ze dne 6. 8. 2012, na jejichž obsah odkázel. Žalovaný dospěl k závěru, že stavebník svým jednáním ve věci provádění zabezpečení stavby opakovaně zneužil benevolence stavebního úřadu a porušil opatření vydaná stavebním úřadem. Pokud žalobce pokračuje ve výstavbě nepovolené stavby, vede s ním stavební úřad sankční řízení ze spáchání přestupků, jichž se žalobce takto dopouští.
 12. Po posouzení celého prvostupňového rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že stavební úřad se podrobně a pečlivě zabýval celou situací ohledně stavby od jejího počátku. Ve správní úvaze o výši pokuty se věnoval stavební úřad všem kritériím ve smyslu § 12 zákona o přestupcích. S ohledem na rozsah prací pak stavební úřad uložil žalobci pokutu pouze ve výši 25 000 Kč ve srovnání s předchozí pokutou,

přičemž žalovaný dále odkázal na horní hranici zákonné sazby pokuty podle ustanovení § 178 odst. 3 písm. d) stavebního zákona.

13. Ke změně výroku žalovaný uvedl, že zjistil pouze jedinou nesprávnost, a to skutečnost, že formu zavinění uvedl stavební úřad pouze v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. S odkazem na novelu zákona o přestupcích provedenou zákonem č. 204/2015 Sb. žalovaný napravit uvedený nedostatek změnou výroku, neboť shledal, že se stavební úřad tímto aspektem řádně zabýval a svou úvahu řádně rozvedl.
14. Ze všech shora uvedených důvodů žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

15. Žalobce nejprve obecně shrnul, že napadenému rozhodnutí vytýká chybná skutková zjištění, na nichž je zbudováno, nesprávné právní závěry a konečně nepřiměřenou sankci, jež mu byla za přestupek uložena.
16. Žalobce předně připomněl genezi od samotného počátku kauzy, který spatřuje v tom, že stavební úřad ignoroval vydané stavební povolení. Odkázal na podle jeho názoru obstrukční odvolací řízení zahájené na základě odvolání souseda Z. K., v důsledku něhož stavební povolení nenabylo právní moci. Podle žalobce však stavební povolení nabylo právní moci bez ohledu na vůli stavebního úřadu.
17. Žalobce dále brojil také proti metodickému pokynu z roku 1993 vybízejícímu stavební úřad k odstranění stavby, který považuje za nezákonný postup. Podle jeho názoru je stavební úřad motivován proti stavbě hotelu z důvodu nespokojenosti některých sousedů, kteří žalobci závidí. Noví sousedé pak kupovali své nemovitosti s vědomím, že se v blízkosti stavba hotelu nachází.
18. Žalobce navrhl, aby žalovaný předložil dokumentaci skutečného provedení stavby z roku 2011, která je žalovaným neoprávněně zadržována a která prokazuje, že se žalobce žádného přestupku nedopustil.
19. Podle názoru žalobce jsou všechny práce, za něž je sankcionován, práce zabezpečovací – zejm. dobetonování stropu včetně nastavení izolačního pásu. V tomto ohledu žalobce odkázal na znalecký posudek SARON KAT s.r.o., který přiložil k žalobě. Konkrétně se jedná o dobetonování stropu včetně natavení izolačního pásu. Zabezpečovací charakter prací je dán nebezpečím uvolnění věncových tvarovek, které reálně hrozí samovolným zřícením do blízkého prostoru (chodník). Žalobce připomněl, že označený znalecký posudek si nechal vypracovat stavební úřad. Žalobce vyjádřil důvodné obavy, že by v případě odtržení kusu zdiva a jeho pádu na chodník nesl nebezpečí odpovědnosti za škodu či újmu na zdraví. Podle jeho názoru jde o kalkul ze strany správních orgánů s cílem žalobce zničit.
20. Dále žalobce namítl, že jednal v tzv. krajní nouzi. Žalobce tvrdí, že k vážné havárii na stavbě může dojít kdykoliv, pokud nebude v zabezpečovacích pracích pokračovat. Opírá svůj názor mj. o písemný posudek autorizovaného statika Ing. P. Správní orgány navádí žalobce ke spáchání trestného činu obecného ohrožení.

21. Žalobce dále odkázal na rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 26. 6. 2014, které považuje za stěžejní a v jehož odůvodnění je uvedeno, že dostavba hotelu jsou zabezpečovací práce.
22. V neposlední řadě žalobce namítl také nepřiměřeně vysokou uloženou pokutu, neboť částka 25 000 Kč převyšuje jeho finanční možnosti a je likvidační i pro jeho rodinu. Odkázal v tomto ohledu podpůrně na svá tvrzení ohledně návrhu na přiznání odkladného účinku.
23. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, jeho vrácení žalovanému k dalšímu řízení a přiznání náhrady nákladů řízení; in eventum podstatné snížení uložené pokuty.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

24. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že řízení bylo se žalobcem vedeno v důsledku porušení pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o zastavení prací, podle něhož byl žalobce povinen zdržet se zakázaného jednání. Zjištěné stavební práce jednoznačně porušují zákaz stanovený předmětným rozhodnutím a jednání žalobce tak bezpochyby naplňuje znaky protiprávního jednání stanovené v ustanovení § 178 odst. 2 písm. j) stavebního zákona.
25. Žalobcem namítaná dokumentace skutečného provedení stavby z roku 2011 nemá právní relevanci, která by žalobci umožňovala porušovat zákaz zastavení prací na stavbě, který byl vydán dne 12. 6. 2013. Ke zpochybnění textu napadeného rozhodnutí žalovaného tento vysvětlil, že jde o pasáž z textu prvostupňového rozhodnutí, nicméně v tomto řízení je otázka dodatečného povolení stavby (zda o něho bylo či nebylo žalobcem požádáno) irelevantní. Přesto žalovaný poukázal na dokument založený ve spisu sp. zn. STP/03167/2011/MAL (připojený k soudnímu spisu sp. zn. 62 A 107/2017), z něhož vyplývá, že žádost o dodatečné povolení stavby byla zmocněncem žalobce podána dne 31. 8. 2011.
26. Podle názoru žalovaného byl posudek Ing. K. ze dne 9. 4. 2013 zhotoven na vlastní náklady žalobce a pro jeho vlastní potřebu. Úmysl provést tzv. „zabezpečovací práce“ oznámil žalobce stavebnímu úřadu podáním ze dne 2. 5. 2013, zatímco dostavbu posledního podlaží stavby zahájil již dne 22. 4. 2013. Právě v reakci na toto oznámení žalobce vydal stavební úřad rozhodnutí, v němž za dostatečné zabezpečovací práce považoval pouhé odstranění věncovek. Není podstatné, že toto rozhodnutí bylo následně zrušeno, neboť obsahovalo také pokyn k zamezení protiprávního vstupu osob na stavbu. Ani ze žalobcem zmiňovaného posudku nevyplývá, že by za vhodnou zabezpečovací práci považoval tento znalec dobetonování stropu, které ve svém důsledku má charakter pokračování ve stavbě, zatímco odebráním věncovek z hrany stavby by byl znalcem popisovaný nebezpečný stav zcela odstraněn.
27. K rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 26. 6. 2014 žalovaný uvedl, že v tomto případě protiprávní jednání žalobce spočívalo v neuposlechnutí výzvy k zastavení prací na stavbě č. j. MCLISEN 05257/2011/2700/MAL ze dne 12. 5. 2011, a to v provádění prací v období od 17. 5. 2013 do 11. 6. 2013. Podle žalovaného nemůže obstát tvrzení žalobce o provádění nutných zabezpečovacích prací, neboť případné

nutné zabezpečovací práce je stavebník vždy povinen dopředu projednat se stavebním úřadem, a obzvláště v případě, bylo-li vydáno rozhodnutí o zastavení prací na stavbě. Případnou krajní nouzi může rovněž posoudit jen stavební úřad, a to kupř. formou řádné kontrolní prohlídky stavby, kterou ale žalobce opakovaně odmítá umožnit (viz k tomu řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 62 A 217/2015).

28. K námitkám vztahujícím se k výši uložené pokuty žalovaný uvedl, že tato pokuta má preventivní charakter. Stavba je rozsáhlá a vyžaduje značné náklady, a proto byla pokuta uložena žalobci ve výši, která by jej měla přinutit k respektování práva při zachování životního standardu. Zároveň byla uložena s ohledem na rozsah zjištěných prací v nižší výměře oproti pokutě uložené za práce, které žalobce protiprávně provedl v období měsíců leden – duben 2016. Podle žalovaného nedosahuje výše pokuty ani nákladů do investice na zjištěné práce, za jejichž provedení byla pokuta uložena, takže mírnější pokuta by nenaplnila účel trestání. Konkrétní údaje o sociální a majetkové situaci nejsou ve správních spisech dokumentovány.
29. Žalovaný zcela odmítl argumentaci žalobce ohledně tvrzené šikany jeho osoby, neboť oba správní orgány se zcela zákonnými prostředky snaží zamezit protiprávní činnosti žalobce. Závěrem odkázal na spisovou dokumentaci připojenou ke sp. zn. 62 A 107/2017. Z uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu.
30. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že podle názoru žalovaného jsou již práce na stavbě hotelu zastaveny na vždy. Účelem této taktiky správních orgánů je nechat nemovitost zdevastovat přírodními živly, aby ji pak bylo možno snáze odstranit. Tvrzení žalovaného, že si žalobce nechal zpracovat posudek Ing. K. ze dne 9. 4. 2013 na své náklady, je mylný. Stavební úřad rovněž rozhodl o tom, že stavba byla povolena (viz oznámení o kontrolní prohlídce ze dne 10. 10. 2007). Všechny postupy žalobce byly konzultovány se stavebním úřadem. Podle názoru žalobce bylo po právní i technické stránce učiněno vše, aby jeho nemovitost neohrožovala okolí, a je pouze na soudu, zda přisvědčí tomu, že žalobce jednal v krajní nouzi.

V. Řízení před krajským soudem

31. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
32. Krajský soud nařídil ve věci **ústní jednání**, které se uskutečnilo ve dnech 15. 1. 2019 a 31. 1. 2019. Při prvním jednání ve věci konaném za přítomnosti žalobce i zástupce žalovaného krajský soud vyslechl přednesy stran, v nichž žalobce zopakoval svou žalobní argumentaci a návrh poukázal na to, že rozhodnutí o zastavení prací na stavbě bylo vydáno podle nového stavebního zákona, ačkoliv měl stavební úřad postupovat podle staré právní úpravy. Dále soud konstatoval obsah soudního a správního spisu. Dočasně byl ke spisu připojen i soudní spis sp. zn. 62 A 107/2017, vedený ve věci přezkumu rozhodnutí ÚMČ Brno-Líšeň ze dne 8. 8. 2016,

- č. j. MCLISEN07855/2016/2600/DRY, jímž byla uložena pokuta za přestupek spočívající v pokračování ve stavebních pracích v přesně nezjištěné době během měsíců leden – duben 2016 (dokončení výztuže stropu nad 3. NP, výstavbě okenních překladů v 3. NP a nad okny v severní a jižní fasádě, přičemž se jednalo o porušení téhož zákazu stavební činnosti).
33. Ze správního spisu žalovaného a prvostupňového orgánu vedeného v předmětné věci krajský soud zjistil následující skutečnosti. Ve spisu je založena kopie stavebního povolení ÚMČ Brno-Líšeň ze dne 29. 7. 1993 bez doložky právní moci. Podle metodického pokynu MMB z října 1993 měl stavební úřad zahájit řízení o odstranění stavby. Dále je ve spisu založen znalecký posudek Ing. P. č. 21/95 ze dne 5. 2. 1995, který se vztahuje k prvotní fázi stavby (zabezpečení stavební jámy). Na tento posudek navázalo rozhodnutí ÚMČ Brno-Líšeň ze dne 24. 5. 1996, jímž byly žalobci nařízeny zabezpečovací práce v rozsahu dokončení I. patra objektu včetně zastropení a věnců. Dále bylo žalobci tímž rozhodnutím nařízeno po dokončení zabezpečovacích prací ukončit veškerou stavební činnost. Ve správním spisu je založena obsáhlá fotodokumentace stavby pořízená v říjnu 2016, která zachycuje pohledy na stavbu z různých stran, jakož i betonáž 3. NP. Kontrolní prohlídka v říjnu 2016 proběhla podle protokolu bez účasti žalobce. Podle rozhodnutí ze dne 12. 6. 2013 došlo k zastavení veškerých stavebních prací na stavbě. Proti tomuto rozhodnutí žalobce neúspěšně brojil u správních soudů, jakož i Ústavního soudu.
34. Při prvním jednání byly provedeny některé ze žalobcem navržených důkazů, a to zejm. důkaz předloženým Komentářem k posudku Ing. P. ze dne 25. 2. 2013, vypracovaným na objednávku žalobce, a dále posudkem Ing. J. K. (SARON KAT s.r.o.) ze dne 24. 3. 2013. Z posudku SARON KAT s.r.o. vyplývá, že byl vypracován na zakázku ÚMČ Brno-Líšeň a týká se rozestavěné stavby hotelu při ulici N., parc. č. a v k.ú. L. Tento posudek je založen na místním šetření ze dne 9. 4. 2013, provedeném za účasti pracovníků stavebního úřadu i stavebníka. Účelem tohoto posudku bylo provést ověření aktuálního stavebně statického stavu objektu s ohledem na hodnocení dlouhodobé spolehlivosti a bezpečnosti předmětného objektu ve smyslu požadavků vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. Na s. 4 předmětného posudku se hovoří výslovně o tom, že „z důvodu přímého ohrožení bezpečnosti je nutno neprodleně realizovat následující opatření: je nutno odstranit věncovky po vnějším obvodu nedokončených svislých nosných konstrukcí a kusové stavivo z hrany obvodového nosného zdiva v úrovni 2. NP z důvodů reálně hrozícího scénáře samovolného zřícení těchto kusových staviv do blízkého okolí stavby“ a dále mj. „zajistit stavbu proti vzniku neoprávněných osob.“ Dále posudek uvádí, že pokud nebude stavba po realizaci výše uváděných opatření pokračovat v dohledném horizontu cca 1 roku, je nutno spolehlivě konstrukce ochránit proti přímé expozici klimatických vlivů, především srážkových aktivit.
35. Na návrh žalobce krajský soud doplnil dokazování čtením rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 26. 6. 2014, jímž bylo zastaveno přestupkové řízení ohledně prací provedených na stavbě v období ode dne 17. 5. 2013 do 11. 6. 2013. V předmětném rozhodnutí se uvádí, že označené práce měly zřejmě charakter zabezpečovacích prací.

36. Jelikož žalobce v rámci svého vyjádření k provedenímu dokazování poukázal na další rozhodnutí stavebního úřadu, jímž mu mělo být uloženo odstranění věncovek, nicméně toto rozhodnutí nebylo součástí správního spisu, krajský soud vyhověl tomuto důkaznímu návrhu a odročil jednání za účelem předložení těchto rozhodnutí týkajících se odstranění věncovek 3. NP budovy hotelu I. na ulici N..
37. Při pokračování jednání dne 31. 1. 2019 krajský soud konstatoval doplnění žalobce ze dne 17. 1. 2019 včetně jeho příloh (rozhodnutí ÚMČ Brno-Líšeň a žalovaného, technická příručka k výrobkům HELUZ pro projektanty a stavitele) a provedl dokazování rozhodnutím ÚMČ Brno-Líšeň ze dne 4. 6. 2013, č. j. MCLISEN 05203/2013/2700/MAL, sp. zn. STP/12244/2012/MAL. Jeho výrokem bylo žalobci nařízeno ve smyslu § 135 odst. 2 stavebního zákona provedení nutných zabezpečovacích prací spočívajících v odstranění věncovek po vnějším obvodě nedokončených svislých nosných konstrukcí a odstranění kusového zdiva z hrany obvodového nosného zdiva na úrovni 2.NP z důvodů hrozícího samovolného zřícení těchto kusových staviv do blízkého okolí stavby, a dále též zajištění stavby proti vniku neoprávněných osob, a to ve lhůtě do 4. 7. 2013. Toto rozhodnutí stavebního úřadu ovšem bylo na základě odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 8. 2013, č. j. MMB/0307086/2013, sp. zn. OUSR/MMB/0236597/2013 a řízení v této věci bylo zastaveno, a to z důvodu, že se podle názoru žalovaného jedná o nepovolenou stavbu, a proto nebylo možno aplikovat institut nařízení nutných zabezpečovacích prací (§ 135 odst. 2 stavebního zákona), ale stavební úřad měl zjištěné závady na stavbě řešit podle § 134 stavebního zákona.
38. K provedenímu doplnění dokazování zástupce žalovaného vyjádřil názor, že nemá žádný vliv na předmětnou věc. Žalobce na to argumentoval tím, že zabezpečení věncovek je nutné z hlediska dobetonování stavby. Poté soud za souhlasného vyjádření obou stran vyjasnil otázku, zda se jednalo o věncovky v úrovni 3. NP, o nichž je řeč ve znaleckém posudku Ing. K. Nicméně podle názoru žalovaného se žalobce oproti pracím definovaným předmětným posudkem jako nezbytné zásadně odchýlil, neboť místo toho, aby předmětné stavivo (věncovky) z inkriminovaného 3. NP odstranil, tak je tam zabetonoval. Žalobce dále navrhl, aby krajský soud provedl důkaz výsledkem znalce Ing. K., jakož i vyžádal od stavebního úřadu doklady k tomu, že práce jím provedené byly řádně nahlášeny.
39. Krajský soud zamítl uvedené důkazní návrhy a ukončil dokazování, přičemž dal prostor k přednesu konečných návrhů a poté po přerušení jednání vyhlásil rozsudek.

VI. Posouzení věci krajským soudem

40. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
41. Skutkový stav zjištěný ze správního spisu krajský soud doplnil dalším dokazováním o některé listiny předložené žalobcem, které jsou v posuzované věci relevantní (zejm. posudek firmy SARON KAT s.r.o. Ing. K.), přičemž ostatní důkazní návrhy,

kteře se týkaly listin založených ve správním spisu (kupř. posudek Ing. P. č. 21/95 ze dne 5. 2. 1995) anebo kteře byly již z hlediska náležitého zjištění skutkového stavu ve vztahu ke vzneseným žalobním bodům nadbytečné (navrhovaný výsledek Ing. K. a předložení dalších podkladů týkajících se ohlášených prací), krajský soud neprováděl. Při projednání věci byl také připojen spis zdejšího soudu sp. zn. 62 A 107/2017 včetně správních spisů týkajících se jiného přestupku spočívajícího pokračování žalobce ve stavební činnosti na rozestavěné stavbě hotelu v období leden až duben 2016.

42. Krajský soud se dále v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí nevěnoval otázkám, které přesahují rámec vymezený skutkovou větou prvostupňového rozhodnutí (ve znění napadeného rozhodnutí), jež popisuje přestupkové jednání žalobce spočívající v pokračování ve stavebních pracích na stavbě v období červenec – září 2016. Soud tedy nevěnoval pozornost problémům souvisejícím s komplexním řešením otázky rozestavěné stavby hotelu na ulici N., které se táhnou již od poloviny 90. let. Rovněž tak nehodnotil komplexně, zda postupy stavebního úřadu týkající se předmětné rozestavěné stavby hotelu na ulici N. jsou souladné s principy předvídatelnosti a legitimního očekávání.
43. Žaloba **není důvodná**.
44. K **prvnímu** okruhu námitek týkajících se geneze případu od počátku kauzy, kdy podle žalobce stavební úřad i žalovaný ignorují vydané stavebního povolení, které podle názoru žalobce nabylo právní moci bez ohledu na vůli stavebního úřadu, krajský soud uvádí, že tyto otázky nejsou předmětem přezkumu v této věci. Krajský soud vycházel z toho, že ve správním spisu není doloženo pravomocné stavební povolení a nedisponuje jím ani žalobce, resp. ho soudu nepředložil.
45. Nicméně tato otázka podle názoru krajského soudu nemá vliv na posouzení přezkoumatelnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že klíčovým podkladovým rozhodnutím pro vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí v předmětné věci je rozhodnutí ÚMČ Brno-Líšeň o zastavení stavebních prací ze dne 12. 6. 2013, sp. zn. STP/03167/2011/MAL, č. j. MCLISEN 05472/2013/2700/MAL (vypraveno dne 17. 6. 2013), nikoliv stavební povolení, které sice bylo vydáno, ale podle názoru správních orgánů nikdy nenabylo právní moci, a to v důsledku zahájení řízení o odstranění stavby.
46. K tomu krajský soud blíže podotýká, že o zastavení stavebních prací lze ve smyslu § 134 odst. 4 stavebního zákona rozhodnout i u povolené stavby. Žalobce toto rozhodnutí nijak účinně nezpochybnil a soud vychází z toho, že povinnost zastavit stavební práce byla označeným rozhodnutím uložena zákonně a platí zde presumpce správnosti individuálního právního aktu. Pokud žalobce zpochybňoval až při jednání právní režim (intertemporalitu) vydání tohoto rozhodnutí, uvádí k tomu krajský soud, že tato námitka jde zcela nad rámec žalobních bodů, přičemž rozhodnutí o zastavení stavebních prací není v tomto řízení předmětem přezkumu. Jestliže tedy bylo stavebním úřadem pravomocně rozhodnuto o zastavení stavebních prací a toto rozhodnutí nebylo zrušeno, je třeba vycházet z toho, že žalobce měl povinnost zdržet se provádění veškerých stavebních prací na své rozestavěné stavbě.

47. Podpůrně v tomto ohledu krajský soud poukazuje na další řízení vedená u zdejšího soudu, v nichž byla přezkoumávána různá správní rozhodnutí týkající se předmětné stavby hotelu a v nichž krajský soud dospěl k témuž závěru, že není jeho úkolem přezkoumávat povolení stavby, a to ani jako předběžnou otázku - viz k tomu obdobně názor obsažený v rozsudcích zdejšího soudu sp. zn. 62 A 175/2016 a sp. zn. 62 A 40/2014.
48. Skutková podstata přestupku aplikovaná v předmětné věci navazuje na mechanismus výzvy k zastavení prací anebo rozhodnutí o zastavení stavebních prací. Podle ustanovení § 178 odst. 2 písm. j) stavebního zákona platí, že: *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 134 odst. 4 stavebního zákona neuposlechne výzvu nebo rozhodnutí k zastavení prací na stavbě.“* Z formálního hlediska postačuje k naplnění této skutkové podstaty jakékoliv jednání v rozporu s alternativně uvedenými akty stavebního úřadu (výzva či rozhodnutí směřující k zastavení prací), které lze kvalifikovat jako neuposlechnutí uložené povinnosti stavebníka.
49. Pokud žalobce až při jednání soudu tvrdil, že všechny práce na předmětné stavbě dopředu ohlásil, resp. projednal se stavebním úřadem, nemá toto tvrzení oporu v žalobě. Krajský soud připomíná, že podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. platí, že rozšířit žalobu na dosud napadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby. Tato lhůta je vnímána jako definitivní (viz k tomu zejm. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017-31). Žalovaný se s tímto problémem v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal. Krajský soud však považoval tuto námitku za koncentrovanou, a proto se jí blíže nezabýval.
50. Ke **druhému okruhu námitek**, které se vztahují k souvislostem vedení přestupkového řízení se žalobcem, krajský soud uvádí následující argumentaci. Žalobce především namítal a navrhoval, že do jeho věci může vnést světlo dokumentace skutečného provedení stavby z roku 2011. K tomu krajský soud uvádí, že tento názor nesdílí. Jak již krajský soud vyložil, pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí a předcházejícího přestupkového řízení je rozhodný stav po vydání rozhodnutí o zastavení stavebních prací ze dne 12. 6. 2013. Dřívější řízení a rozhodnutí, která byla stavebním úřadem ve věci vydána, tedy nemohou směrodatně vypovídat o tom, co se na stavbě mělo či nemělo dít po vydání zákazu stavebních prací. Proto krajský soud tomuto návrhu žalobce nevyhověl.
51. Co se týká námítka směřující proti tzv. metodickému pokynu z roku 1993, podle něhož měl stavební úřad začít podnikat kroky k odstranění předmětné stavby, je třeba poznamenat, že tato listina je založena ve správním spisu. Z argumentace žalobce není zcela zřejmé, jakou spojitost přisuzuje tomuto „metodickému pokynu“ souvisejícího s počátky budování stavby hotelu ve vazbě k napadenému rozhodnutí. Krajský soud pouze obecně uvádí, že metodický pokyn je interním aktem řízení, nikoliv individuálním správním aktem charakteru rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s. Námitka je tedy ve vztahu k projednávané věci irrelevantní, protože zpochybňovaný metodický pokyn nebyl v předmětném řízení o přestupku žalobce nijak aplikován a není v tomto řízení ani přezkoumatelný.

52. Pokud byly ve věci zahájeny postupy vedoucí k odstranění předmětné stavby, má žalobce možnost se proti nim ohradit samostatně jak administrativními, tak i soudními prostředky ochrany práv.
53. Žalobce také namítal, že stavební úřad je ve svém konání ovlivněn názory sousedů, kteří mu závidí a kupovali své nemovitosti s vědomím, že probíhá stavba hotelu. Krajský soud v tom rovněž nespatřuje žádnou relevantní argumentaci ve vztahu k přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že je pro posouzení procesní a věcné zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní, na podnět které osoby byla provedena kontrolní prohlídka stavby a jaké byly pohnutky těchto osob, resp. na základě jakých poznatků bylo zahájeno přestupkové řízení. K tomu je třeba zdůraznit, že přestupkové řízení je řízením ex offo a rozhodující je skutkový stav prokázaný v rámci tohoto řízení, který je základem pro rozhodnutí o vině a sankci (správním trestu).
54. **Třetí okruh** námitek je z hlediska posouzení důvodnosti žaloby zcela stěžejní. Žalobce v něm namítl, že všechny práce, za něž je žalobce sankcionován, jsou práce zabezpečovací, a to zejm. dobetonování stropu včetně nastavení izolačního pásu. V tomto ohledu žalobce odkázal na znalecký posudek SARON KAT s.r.o. ze dne 24. 3. 2013, který hovoří o nebezpečí zřícení stropu. Návazně také argumentoval tím, že jeho postup splňoval podmínky institutu krajní nouze.
55. Krajský soud provedl dokazování posudkem Ing. K. a doc. Ing. P. S., Ph.D. ze dne 23. 4. 2013 (SARON KAT s.r.o.), z něhož vyplývá, že byla uložena opatření k odstranění věncovek po vnějším obvodě nedokončených svislých nosných konstrukcí a kusového staviva z hrany obvodového nosného zdiva v úrovni 2. NP z důvodu reálné hrozby samovolného zřícení těchto staviv do blízkého okolí. Dále bylo doporučeno pokračovat ve stavbě, anebo ochránit konstrukce proti přímé expozici klimatických vlivů.
56. K výkladu závěrů předmětného posudku krajský soud předně uvádí, že znalecký posudek je důkazem vypovídajícím o faktickém stavu věci a hodnotícím zjištěný stav z odborných hledisek, nikoliv podkladem, který by přímo zasahoval do právní sféry osob. Pokud se žalobce na tento posudek odvolává s tím, že mu posudek coby stavebníkovi uložil provedení určitých prací, pak to lze akceptovat obecně pouze v rovině praktické potřeby či nezbytnosti zákroků na rozestavěné stavbě, nikoliv ovšem jako právní titul pro konkrétní postup stavebníka.
57. Z dokazování provedeného znaleckým posudkem Ing. K. ze dne 23. 4. 2013 podle názoru krajského soudu jednoznačně vyplývá, že tento posudek byl zpracován na objednávku stavebního úřadu ÚMČ Brno-Líšeň, a nikoliv na objednávku stavebníka, jak tvrdil žalovaný. Tento posudek označuje jako nezbytné či nutné práce k zabezpečení stavby odstranění věncovek po vnějším obvodě nedokončených svislých nosných konstrukcí a kusového staviva z hrany obvodového nosného zdiva v úrovni 2. NP z důvodu reálné hrozby samovolného zřícení těchto staviv do blízkého okolí. Při jednání dále vyplynulo, že pokud skutková věta prvostupňového rozhodnutí hovoří o „*stropní konstrukci nad 3. NP*“, jedná se podle souhlasného vyjádření obou stran o totéž nadzemní podlaží budovy, o němž hovořil znalecký posudek.

58. Krajský soud dále v tomto ohledu doplnil dokazování o rozhodnutí ÚMČ Brno-Líšeň ze dne 4. 6. 2013, sp. zn. STP/12244/2012/MAL, č. j. MCLISEN 05203/2013/2700/MAL, jímž bylo podle § 135 odst. 2 stavebního zákona nařízeno provedení nutných zabezpečovacích prací, odstranění věncovek po vnějším obvodu nedokončených svislých nosných konstrukcí a odstranění kusového zdiva z hrany obvodového nosného zdiva v úrovni 2. NP, z důvodu hrozícího samovolného zřícení těchto kusových staviv do blízkého okolí stavby. Rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 30. 8. 2013 však bylo toto prvostupňové rozhodnutí zrušeno a řízení v této věci bylo zastaveno.
59. Krajský soud k tomu uvádí, že uvedená rozhodnutí logicky navazovala na předmětný posudek Ing. K., nicméně žalovaný se s postupem stavebního úřadu neztotožnil s tím, že není možné tyto práce podřadit pod režim provedení nutných zabezpečovacích prací, nýbrž že jde o postup podle § 134 odst. 2 stavebního zákona (zjednání nápravy zjištění z kontrolní prohlídky). Pokud se žalobce dovolával toho, že v důsledku vydání těchto rozhodnutí byla jeho právní situace nepřehledná, resp. že mu stavební úřad výslovně neřekl, jak má dále postupovat, nelze žalobci v tomto ohledu přisvědčit. Z označených rozhodnutí nevyplývá pro žalobce žádná právní povinnost, ale také žádné právo ve vztahu k možnému dalšímu provádění stavebních prací na stavbě, neboť předmětné řízení bylo pravomocně zastaveno. Z uvedeného pak žalobce rozhodně nemohl mít za to, že je jeho povinností sporné zdivo po obvodu nedokončených svislých nosných konstrukcí 3. NP stavby zpevnit další betonáží, příp. pokračovat v dalším vyzdívání rozestavěné budovy.
60. Žalobce ze stejných důvodů odkázal i na rozhodnutí ÚMČ Brno-Líšeň ze dne 26. 6. 2014, jímž soud doplnil dokazování ve věci a z něhož vyplývá, že stavební úřad v této věci posuzoval jednání žalobce spočívající v provedení prací na předmětné stavbě v období ode dne 17. 5. 2013 do 11. 6. 2013, konkrétně vyzdívání obvodového zdiva 4. NP, kdy bylo nově vyzděno několik řad tvárníc. Řízení v této věci bylo zastaveno proto, že spáchání skutku nebylo žalobci prokázáno. Krajský soud k tomu uvádí, že v odůvodnění tohoto rozhodnutí je skutečně uvedeno, že práce provedené na stavbě v období od 17. 5. 2013 do 11. 6. 2013 spočívající ve vyzdívání obvodového zdiva 4. NP zřejmě měly charakter „*zabezpečovacích prací*“. Jednalo se však o jiný skutek než v předmětné věci, přičemž analogie bez dalšího není možná. Toto rozhodnutí se navíc týkalo skutkového stavu před nařízením zastavení stavebních prací do provedení kontrolní prohlídky dne 11. 6. 2013, a tedy před vydáním rozhodnutí o zastavení stavebních prací. Proto z tohoto rozhodnutí žalobce nemohl dovozovat, že pokud bylo ohledně tam vymezeného skutku přestupkové řízení zastaveno, že bude stavební úřad postupovat shodně i v jakémkoliv dalším řízení v budoucnu vedeném.
61. Dále je třeba věnovat pozornost zřejmě nejpodstatnější námitce žalobce, že jeho jednání vytčené skutkovou větou prvostupňového rozhodnutí lze kvalifikovat jako jednání v krajní nouzi. Z předcházejícího výkladu jasně vyplývá, že žalobci nesvědčil žádný právní titul pro pokračování v provádění stavebních prací, nicméně vzhledem k jeho skutkové argumentaci bylo třeba zvážit, zda nemohly být v předmětné věci naplněny podmínky pro uplatnění krajní nouze jako okolnosti vylučující protiprávnost.

62. Krajiní nouze ve smyslu okolnosti vylučující protiprávnost přestupkového jednání byla definována v ustanovení § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, podle něhož jde o jednání, jímž někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak. Naplnění podmínek krajiní nouze tedy odvisí od uvážení hledisek přiměřenosti (porovnání závažnosti hrozících škodlivých následků) a subsidiarity (jednání je ve vztahu ke sledovanému cíli ultima ratio). Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 15. 12. 2016, č. j. 2 As 234/2016-27, přístupný na www.nssoud.cz) je pro vznik krajiní nouze třeba skutečného, reálného nebezpečí, které „přímo hrozí nebo trvá v čase i prostoru, nikoliv jen v představě osoby, která jej odvrací. Pokud nebezpečí není reálné, neexistuje ani ohrožení zákonem chráněných zájmů, nejde o čin spáchaný při odvracení nebezpečí a nevzniká právo jednat v krajiní nouzi. Odstraňování domnělého nebezpečí, při němž dochází k porušování zájmů jiných osob, je společensky nebezpečné a nežádoucí.“
63. Krajský soud po pečlivém uvážení všech rozhodných hledisek dospěl k závěru, že se v případě přestupkového jednání žalobce popsaného ve skutkové větě prvostupňového rozhodnutí o krajiní nouzi nejednalo, neboť jednání žalobce ani z pohledu izolace rozhodných skutkových okolností, ani při hodnocení širšího kontextu genealogie problematiky budování předmětné stavby nesplňuje vyložené podmínky, a to z následujících důvodů. Pokud žalobce odvozoval nutnost či nezbytnost svého jednání od pokynu obsaženého v posudku Ing. K., je třeba zdůraznit spolu se žalovaným, že tento posudek sice označil sporné věncovky jako nebezpečí, které může ohrozit okolí stavby, nicméně uložil žalobci jejich odstranění. To však žalobce neučinil, naopak postupoval v rozporu s předmětným posudkem a vyhodnotil situaci tak, že věncovky zafixoval další betonáží. Tento postup je tak zjevným vybočením ze závěrů učiněných znalcem a představuje jednoznačně porušení zákazu pokračování ve stavebních pracích.
64. Ačkoliv je tedy zřejmé, že stav rozestavěné budovy určitý zásah žalobce týkající se věncovek ohrožujících okolí stavby vyžadoval, žalobce nesplnil podmínku subsidiarity, čímž vykročil excesivně z rámce nezbytně nutných opatření k ochraně veřejného zájmu [viz § 132 odst. 3 písm. c) stavebního zákona], a proto jeho jednání nemůže být považováno za souladné s právem. K tomu krajský soud ještě dodává, že institutu krajiní nouze nelze zneužívat pro legalizaci dlouhodobého udržování protiprávního stavu a zároveň vytváření dalších situací, které vyžadují řešení na bázi krajiní nouze (tzv. řetězení problému). To je podle přesvědčení krajského soudu v příkrém rozporu se smyslem krajiní nouze coby okolnosti vylučující protiprávnost přestupkového jednání.
65. Krajský soud k tomuto okruhu námitek závěrem souhrnně podotýká, že stavební úřad je jako orgán veřejné moci strážcem ochrany veřejných zájmů (bezpečnost stavby, osob i majetku osob dotčených stavební činností), jak to konec konců stanoví také § 132 stavebního zákona, a za tím účelem má uskutečňovat své kompetence, zejm. stavební dozor. Je proto primárně na stavebním úřadu, a nikoliv na žalobci, aby vyhodnotil, jakým způsobem je možné tyto veřejné zájmy

co nejlépe ochránit, a to při zachování zásady přiměřenosti zásahu do práv stavebníka a dalších dotčených osob.

66. **Čtvrtý okruh** námitek se týkal otázky uložení sankce za spáchání přestupku. Žalobce v první řadě namítl, že uložená pokuta ve výši 25 000 Kč je nepřiměřená. Tuto argumentaci podpořil odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 6. 2018, č. j. 62 A 114/2016-60, jímž bylo rozhodnuto v jiné přestupkové věci téhož žalobce týkající se pokračování v rozestavěné stavbě hotelu tak, že uložená pokuta ve výši 35 000 Kč nebyla přezkoumatelně zdůvodněna (viz blíže body 19-20 odůvodnění tohoto rozsudku).
67. K tomu krajský soud uvádí, že při posouzení této námitky vycházel především ze sankční části zákonné skutkové podstaty přestupku obsažené v § 178 odst. 3 písm. d) stavebního zákona, podle níž lze za uvedené jednání uložit pokutu ve výši 200 000 Kč. To znamená, že pokuta byla žalobci uložena v 12,5 % horní hranice zákonné sazby. Krajský soud dále poukazuje na to, že při určení výše sankce je třeba vycházet z ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, podle něhož platí, že *„při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.“*
68. Krajský soud uvádí, že správní orgány v předmětné věci všem uvedeným hlediskům při ukládání pokuty dostály, přičemž pokuta byla uložena v zákonných mezích správního uvážení. Krajský soud souhlasí s tím, že při určení výše uložené pokuty bylo třeba přihlídnout k hodnotě stavby a hodnotě prováděných prací, jakož i ceně použitého stavebního materiálu, aby pokuta mohla plnit preventivní a represivní funkci. Zejména je třeba zdůraznit, že žalobce se zcela zjevně dopustil porušení daného zákazu provádění stavebních prací opakovaně, k čemuž prvostupňový orgán zcela správně přihlédl. Na druhé straně přihlížel rovněž k rozsahu provedených stavebních prací a pokutu uložil při dolní hranici horní zákonné sazby, protože se nejednalo o pokutu nepřiměřeně vysokou.
69. Krajský soud se zároveň odlišuje od závěrů citovaného rozsudku zdejšího soudu ze dne 8. 6. 2018, č. j. 62 A 114/2016-60, kterým byla posuzována vyšší pokuta (35 000 Kč) uložená za obdobné protiprávní jednání žalobce, která již podle soudu – na rozdíl od nyní posuzované věci – nebyla uložena při dolní hranici zákonné sazby.
70. Ohledně namítaných nepříznivých majetkových poměrů žalobce, které podle jeho názoru mají způsobovat nepřiměřenou výši pokuty, krajský soud konstatuje následující. Žalobce odkázal na svá tvrzení ohledně příjmových a výdělkových poměrů jeho rodiny tvrzených v souvislosti s návrhem na osvobození od soudních poplatků a přiznání odkladného účinku, jímž krajský soud v předmětné věci částečně vyhověl (přiznáním odkladného účinku a prominutím 75% soudního poplatku), neboť žalobce osvědčil soudu, že nemá žádné příjmy, a není veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, přičemž kromě pozemků na nichž stojí rozestavěná stavba hotelu, nemá žádný větší majetek.

71. Krajský soud ovšem podotýká, že posouzení těchto poměrů žalobce za účelem rozhodnutí o návrhu na odkladný účinek a osvobození od soudních poplatků je z hlediska svého účelu od posouzení přiměřenosti uložené pokuty zcela odlišné, neboť je tu třeba zohlednit jiná hlediska, zejm. funkcionální rozměr správně-trestní odpovědnosti. Z okolností zřejmých ze správního spisu i z dalších řízení, která žalobce vede u zdejšího soudu, je patrné, že žalobce kontinuálně investuje nemalé finanční prostředky do stavby hotelu, jakkoliv již několik let je pokračování ve stavbě zakázáno, a v několika řízeních měl rovněž zástupce z řad advokátů. Je tedy nábíledni, že žalobce určitými finančními prostředky disponuje, nicméně pro účely posouzení svého majetkové a finanční situace orgány veřejné moci je nedokládá. Za této situace je uložena pokuta podle přesvědčení krajského soudu zcela adekvátní a není ani zjevně nepřiměřená.
72. Pokud tedy žalobce uplatnil eventuální petit směřující k moderaci uložené pokuty, krajský soud k tomu neshledal podmínky. Podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. platí, že nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, může soud od něj upustit nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. Smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce pohybující se v zákonném rozmezí, odpovídající všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti správního trestání. V případě sankcí z obecných hledisek méně závažných je proto moderace sankce zpravidla vzácnější než v případě sankcí výrazných (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23).
73. Pokuta 25 000 Kč uložená v předmětné přestupkové věci podle názoru krajského soudu nevyžaduje žádnou korekci a je přiměřená jak hlediskům vyplývajícím ze subjektivní a objektivní stránky přestupku, tak únosná ve vztahu ke zřejmým majetkovým poměrům žalobce, a není tak pokutou likvidační. Uložená sankce tak neplní kritérium „zjevné nepřiměřenosti“, a proto krajský soud nemohl ve vztahu k ní uplatnit svou moderační pravomoc.

VIII. Závěr a náklady řízení

74. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
75. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. ledna 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.